



REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

TRGOVAČKI SUD
U VARAŽDINU

24. 12. 2018

PRIMLJENO

Poslovni broj: 44 Pž-2581/2018-6

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca dr. sc. Jelene Čuveljak, predsjednice vijeća, Jagode Crnokrak, sutkinje izvjestiteljice i Božene Zajec, članice vijeća, u predstečajnom postupku nad dužnikom ARMIRAČ – MONTAŽA d.o.o. OIB 32506593096, Varaždin, Trakošćanska 9b, kojeg zastupa punomoćnik Goran Jujnović Lučić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Jujnović Lučić Marković j.t.d. iz Zagreba, odlučujući o dužnikovoj žalbi protiv rješenja Trgovačkog suda u Varaždinu poslovni broj St-1171/2016-59 od 24. rujna 2018. te o žalbama dužnika, vjerovnika Repulika Hrvatska, OIB 52634238587, kojeg zastupa Županijsko državno odvjetništvo u Varaždinu te o žalbi razlučnog vjerovnika ERSTE & STEIERMÄRKISCHE BANK d.d. OIB 23057039320, Rijeka, Jadranski trg 3a, kojeg zastupa punomoćnik Tomislav Čavić, odvjetnik u Zagrebu, protiv rješenja Trgovačkog suda u Varaždinu poslovni broj St-1171/2016-40 od 26. siječnja 2018., u sjednici vijeća održanoj 5. prosinca 2018.

riješio je

I. Odbija se kao neosnovana dužnikova žalba i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Varaždinu poslovni broj St-1171/2016-59 od 24. rujna 2018.

II. Uvažava se žalba razlučnog vjerovnika, ukida rješenje Trgovačkog suda u Varaždinu poslovni broj St-1171/2016-40 od 26. siječnja 2018. i predmet vraća tome sudu na ponovan postupak.

III. Odbija se zahtjev Erste & Steiermärkische bank d.d. Rijeka za naknadu troška žalbenog postupka u iznosu od 130.796,88 kn kao neosnovan.

Obrazloženje

Rješenjem prvostupanjskog suda od 26. siječnja 2018. utvrđeno je da su vjerovnici dužnika Armirač-montaža d.o.o. iz Varaždina prihvatili plan restrukturiranja (točka I. izreke rješenja), potvrđen je predstečajni sporazum prema kojem će se tražbina svakog pojedinog vjerovnika navedenog u točki II. izreke rješenja namiriti u skladu s izmijenjenim planom restrukturiranja, određeno je da potvrđeni predstečajni sporazum ima pravni učinak i prema vjerovnicima koji nisu sudjelovali u postupku i prema vjerovnicima koji jesu sudjelovali, a njihove se osporene tražbine naknadno utvrde i određeno je da predstečajni sporazum ima snagu ovršne isprave za sve vjerovnike čije su tražbine utvrđene i razlučne vjerovnike ako su

se odrekli svog prava na odvojeno namirenje te se na temelju njega može radi ostvarenja činidbe nakon dospjelog obveze neposredno provesti prisilna ovrha.

Rješenjem prvostupanjskog suda od 24. rujna 2018. odbijen je dužnikov prijedlog od 7. ožujka 2018. za donošenje dopunskog rješenja u odnosu na razlučnog vjerovnika Erste & Steiermärkische bank d.d.

Obrazlažući rješenje o potvrdi predstečajnog sporazuma na temelju prihvaćenog plana restrukturiranja, a sukladno odredbi čl. 61. st. 1. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15; dalje: SZ) koji se prema obrazloženju suda ima primijeniti u ovoj pravnoj stvari s obzirom na odredbu čl. 37. st. 1. i 2. Zakona o izmjenama i dopunama Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 104/17) i s obzirom na činjenicu da je dužnik podnio prijedlog za pokretanje predstečajnog postupka sudu 27. prosinca 2016., sud u bitnome navodi da je dužnik podnio prijedlog za otvaranje predstečajnog postupka u skladu s odredbom čl. 25. st. 1. SZ-a, da su bile ispunjene pretpostavke za otvaranje predstečajnog postupka, da je donijeto rješenje o utvrđenim, odnosno osporenim tražbinama nakon održanog ispitnog ročišta od 10. travnja 2017. koje je rješenje postalo pravomoćno 29. lipnja 2017. Nakon toga je dužnik dostavio izmijenjeni plan financijskog i operativnog restrukturiranja u zakonom propisanom roku. Na ročištu za glasovanje o planu restrukturiranja, prema utvrđenom popisu prava glasa, sud je utvrdio sukladno odredbi čl. 58. i čl. 59. SZ-a da su za plan restrukturiranja glasovali vjerovnici u potrebnoj većini, odnosno od 66 vjerovnika s pravom glasa glasovalo je 37 vjerovnika te su za plan restrukturiranja glasovali vjerovnici sa zbrojem tražbina u iznosu od 76.826.505,68 kn, a protiv vjerovnici sa zbrojem tražbina u iznosu od 17.865.895,06 kn, pa proizlazi da je zbroj tražbina vjerovnika koji su glasovali za prihvaćanje plana dvostruko veći od zbroja tražbina vjerovnika koji su glasovali protiv, čime su ispunjene pretpostavke iz čl. 59. st. 1. i 2. i čl. 61. st. 1. SZ-a za potvrđivanje predstečajnog sporazuma.

Posebno je obrazloženo da je razlučni vjerovnik Erste & Steiermärkische bank d.d. u prijavi tražbine u predstečajnom postupku, učinjenoj Financijskoj agenciji 15. veljače 2017., naveo da se odriče prava na odvojeno namirenje te da pristaje na odgodu namirenja iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja, pri čemu je posebno naznačio da vjerovnik daje pristanak na odgodu namirenja iz razlučnog prava sukladno objavljenom Planu financijskog i operativnog restrukturiranja od 24. prosinca 2016. Nakon što je dužnik, a sukladno odredbi čl. 52. st. 1. SZ-a dostavio izmijenjeni plan restrukturiranja, navedeni razlučni vjerovnik je podneskom od 22. rujna 2017. naveo da je prilikom prijave potraživanja u predstečajni postupak dao izjavu o odricanju, odnosno pristajanju na odgodu namirenja iz predmeta na koje se odnosi njegovo razlučno pravo samo radi provedbe plana financijskog i operativnog restrukturiranja od 24. prosinca 2016. kojeg je dužnik bitno izmijenio, slijedom čega razlučni vjerovnik obavještava tim podneskom sud da želi zadržati pravo na odvojeno namirenje. Prvostupanjski sud potom obrazlaže da je dužnik izmjenu plana financijskog i operativnog restrukturiranja obrazložio vođenjem pregovora s vjerovnicima i suglasnošću većine vjerovnika, a sud se poziva na odredbu čl. 38. Stečajnog zakona koji se ima primijeniti u ovoj pravnoj stvari, dok se izmijenjena odredba čl. 38. prema kojoj razlučni i izlučni vjerovnici mogu opozvati svoju izjavu o pristanku ili uskrati pristanka odgode namirenja iz predmeta na koji se odnosi njihovo razlučno pravo najkasnije do početka ročišta za glasovanje o planu restrukturiranja, ne primjenjuje u ovom postupku. Sud smatra da nema ovlasti mijenjati pravomoćno rješenje o utvrđenim tražbinama, a na ročištu za glasovanje o planu restrukturiranja na kojem je raspravljen izmijenjen plan financijskog i

operativnog restrukturiranja, izjašnjavaju se vjerovnici utvrđenih tražbina i o tome odlučuju potrebnom većinom. Sud zaključuje da je razlučni vjerovnik Erste & Steiermärkische bank d.d. dao izjavu o odricanju od razlučnog prava i pristanku na odgodu namirenja radi provedbe plana restrukturiranja sukladno odredbi čl. 38. st. 3. SZ-a pa mu je tražbina uvrštena u tablicu utvrđenih tražbina vjerovnika, a vjerovnici su na propisani način glasovali, pri čemu je sud imao u vidu i odredbu čl. 59. st. 3. SZ-a pa je utvrdio zajedničko pravo glasa kod vjerovnika Euros d.o.o., Gordane Šimunović i Erste & Steiermärkische bank d.d. za iznos od 13.669.868,93 kn.

U obrazloženju rješenja od 24. rujna 2018., kojim je odbijen dužnikov prijedlog za donošenje dopunskog rješenja kojim bi sud naložio zemljišno knjižnom sudu brisanje hipoteke u odnosu na razlučnog vjerovnika Erste & Steiermärkische bank d.d., jer da je taj razlučni vjerovnik dao izjavu o odricanju od prava na odvojeno namirenje, sud se poziva na odredbu čl. 38. st. 3. SZ-a te na načelnu odredbu čl. 38. st. 4. SZ-a prema kojoj predstečajni sporazum ne smije zadirati u pravo razlučnih vjerovnika, osim ako sporazumom izrijeком nije drugačije određeno. Ako je predstečajnim sporazumom drugačije određeno, za razlučne vjerovnike će se posebno navesti u kojem se dijelu njihova prava smanjuju, na koje vrijeme se odgađa namirenje i koje druge odredbe predstečajnog sporazuma prema njima djeluju.

Izjava razlučnog vjerovnika o odricanju od prava na odvojeno namirenje u predstečajnom postupku smatra se izjavom o odricanju od pokretanja i vođenja postupka prisilne naplate za vrijeme trajanja prestečajnog postupka i za vrijeme urednog izvršavanja dospjelih novčanih obveza dužnika prema usvojenom predstečajnom sporazumu, a takva se izjava ne smatra brisovnim očitovanjem, jer se u slučaju neurednog izvršavanja preuzetih obveza razlučni vjerovnici imaju pravo namiriti iz predmeta razlučnog prava neovisno o danoj izjavi o odricanju. Sud ističe da Stečajni zakon ne propisuje ovlaštenje, nakon usvajanja plana restrukturiranja u predstečajnom postupku, rješenjem o potvrdi plana naložiti zemljišno knjižnom sudu izmjenu upisa razlučnog prava, što nije predviđao niti Zakon o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi („Narodne novine“ broj: 108/12, 144/12, 81/13 i 112/13). Stoga je odbio kao neosnovan zahtjev za donošenje dopunskog rješenja u predloženom sadržaju.

Protiv rješenja od 24. rujna 2018. dužnik je podnio žalbu iz svih žalbenih razloga osporavajući pravno shvaćanje prvostupanjskog suda o učincima izjave razlučnog vjerovnika da se odriče prava na odvojeno namirenje, u bitnom smatrajući da na temelju te izjave sud ima obvezu donijeti rješenje kojim nalaže zemljišno knjižnom sudu brisanje založnog prava u zemljišnim knjigama. Ističe da je jedan od načina prestanka založnog prava, a time i razlučnog prava na namirenje osigurane tražbine, odricanje od takvog prava sukladno odredbi čl. 344. st. 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ broj 81/15-pročišćeni tekst), a Stečajni zakon ne predviđa davanje izjave o odricanju od razlučnog prava na određeno vrijeme niti pod određenim uvjetom. Izjava o odricanju od prava se ne može povući, jer bi time bio doveden u pitanje i plan restrukturiranja. Kako Stečajni zakon propisuje da će sud za razlučne vjerovnike posebno navesti u kojem se dijelu njihova prava smanjuju, na koje se vrijeme odgađa namirenje i koje druge odredbe stečajnog sporazuma prema njima ne djeluju, odbijanjem prvostupanjskog suda odlučiti o zahtjevu dužnika o brisanju založnog prava, sud je ostvario sve žalbene razloge. Predlaže uvažiti žalbu i donijeti zakonitu i pravilnu odluku.

Dužnik je podnio žalbu i protiv rješenja od 26. siječnja 2018. u dijelu kojim je u odnosu na razlučnog vjerovnika Erste & Steiermärkische bank d.d. odlučeno da predstečajni sporazum ima snagu ovršne isprave za sve vjerovnike čije su tražbine utvrđene i razlučne vjerovnike ako su se odrekli svog prava na odvojeno namirenje, te se na temelju njega radi ostvarenja činidbe nakon dospelosti obveze može neposredno provesti prisilna ovrha. U bitnom ponavlja da je sud trebao donijeti rješenje o nalaganju brisanja hipoteke na dužnikovim nekretninama, jer se različni vjerovnik odrekao prava na odvojeno namirenje, a kako je predstečajnim sporazumom smanjena tražbina razlučnog vjerovnika za iznos od 70% utvrđene tražbine, sud je u najmanju ruku trebao donijeti rješenje kojim se u zemljišnim knjigama nalaže brisanje visine tražbine koja je osigurana založnim pravom, u omjeru od 70% od utvrđene tražbine, pa je izreka rješenja u navedenom dijelu nejasna, slijedom čega predlaže ukinuti rješenje u odnosu na vjerovnika Erste & Steiermärkische bank d.d. u dijelu kojim nije naloženo brisanje hipoteke u zemljišnim knjigama.

Vjerovnik Republika Hrvatska podnio je žalbu protiv rješenja od 26. siječnja 2018. zbog svih žalbenih razloga, ističući u bitnome da je sud, odlučujući o zajedničkom pravu glasa vjerovnika Euros d.o.o., Gordane Šimunović i Erste & Steiermärkische bank d.d. za tražbinu u iznosu od 13.669.868,93 kn propustio utvrditi da se na to zajedničko pravo glasa odnosi i utvrđena tražbina vjerovnika Marije Šimunović u navedenom iznosu koji se odnosi na uvjetnu tražbinu, pa je pogrešno primijenjena odredba čl. 59. st. 3. SZ-a. Također, Stečajni zakon za jamce i solidarne dužnike u odredbi čl. 143. st. 2. sadrži posebnu odredbu kojom je predviđeno podnošenje zahtjeva za osiguranje iznosa što će ga platiti za dužnika, pa prijave tražbina jamaca i solidarnih dužnika koji još nisu platili dug stečajnog dužnika treba smatrati zahtjevom za osiguranje iznosa što će ga platiti, jer te osobe prema dužniku nemaju tražbine i nisu stečajni vjerovnici sve dok ne obave plaćanje i steknu regresno pravo. Nadalje, u obrazloženju pobijanog rješenja sud je utvrdio da je dužnik za prioritete tražbine u iznosu od 235.084,63 kn otklonio postojanje razloga za obustavu predstečajnog postupka u smislu odredbe čl. 64. st. 1. t. 6. SZ-a, jer je na ročištu za glasovanje dostavio dokaze o plaćanju plaća, poreza i doprinosa na plaću u tijeku predstečajnog postupka i stečajni povjerenik je izjavio da je dužnik dostavio dokaze o isplati svih plaća u tijeku predstečajnog postupka te ne postoji razlog za obustavu postupka. Žalitelj smatra da su u vrijeme održavanja ročišta za glasovanje o planu restrukturiranja postojali razlozi za obustavu postupka, jer su postojali neplaćeni porezi i doprinosi što je dokumentirao izvodima stanja računa poreznog obveznika na dan otvaranja predstečajnog postupka i na dan 25. siječnja 2018. iz kojih proizlazi nepodmireno dugovanje s osnove prioriteta tražbina. Stoga predlaže žalbu uvažiti i pobijano rješenje preinačiti u skladu sa žalbenim navodima odnosno isto ukinuti i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

Razlučni vjerovnik Erste & Steiermärkische bank d.d. podnosi žalbu zbog bitne povrede odredaba stečajnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom ukinuti pobijano rješenje od 26. siječnja 2018. i naložiti predstečajnom dužniku namiriti trošak žalbenog postupka. Ističe u bitnom da je dužnik podnio prijedlog za otvaranje predstečajnog postupka te je sukladno odredbi čl. 26. SZ-a uz prijedlog dostavio plan financijskog i operativnog restrukturiranja do 24. prosinca 2016. koji je sukladno odredbi čl. 27. SZ-a morao sadržavati ponudu vjerovnicima razvrstanim u skupine odgovarajućom primjenom pravila o razvrstavanju sudionika u stečajnom planu o načinu, rokovima i uvjetima namirenja tražbine. Tako je za žalitelja kao razlučnog vjerovnika objavljeni predloženi plan financijskog i operativnog restrukturiranja od 24. prosinca 2016. predviđao, u slučaju

odricanja prava na odvojeno namirenje, otpis zateznih kamata, reprogram 100% glavnice nakon isteka 12 mjeseci počeka na 120 jednakih mjesečnih anuiteta uz kamatnu stopu od 6% godišnje počevši od pravomoćno sklopljene predstečajne nagodbe. Žalitelj je sukladno odredbi čl. 38. st. 3. SZ-a prijavio svoju tražbinu navodeći da daje izjavu kojom se odrekao prava na odvojeno namirenje, odnosno pristao je da se odgodi namirenje iz predmeta na koje se odnosi njegovo razlučno pravo radi provedbe plana financijskog i operativnog restrukturiranja od 24. prosinca 2016. Kako je dužnik 4. srpnja 2017. predložio novi plan financijskog i operativnog restrukturiranja koji za razlučnog vjerovnika predviđa otpis tražbine za 70%, a preostalih 30% nakon 12 mjeseci počeka otplatiti u roku od 36 mjeseci bez kamata jasno proizlazi da je taj plan bitno nepovoljniji za razlučnog vjerovnika od onog na temelju kojeg je razlučni vjerovnik dao izjavu prilikom prijave svoje tražbine i ne može se smatrati izmjenom ili korekcijom plana financijskog i operativnog restrukturiranja od 24. prosinca 2016., već sasvim novim planom s kojim razlučni vjerovnik nije suglasan te se očitovao da želi zadržati pravo na odvojeno namirenje podneskom od 22. rujna 2017. Unatoč tome, sud je pobijanim rješenjem potvrdio predstečajni sporazum koji se temelji na izmijenjenom planu financijskog i operativnog restrukturiranja i time postupio suprotno odredbama Stečajnog zakona. Svrha je obveze predstečajnog dužnika propisane ranije citiranim člancima 26. i 27. SZ-a uz prijedlog za otvaranje predstečajnog postupka podnijeti plan restrukturiranja s ponudom vjerovnicima upravo u tome da razlučni vjerovnici kod podnošenja prijave i davanja izjave u smislu odredbe čl. 38. st. 3. SZ-a znaju pod kojim uvjetima pristaju na odgodu namirenja odnosno daju izjave u smislu citirane zakonske odredbe. Iako izrijekom nije regulirano pravo razlučnog vjerovnika opozvati izjavu o odgodi namirenja prema odredbama Stečajnog zakona iz 2015. godine, zakon ne sadrži niti prohibitivnu odredbu kojom bi se zabranilo razlučnom vjerovniku opozvati izjavu. Da je mogućnost zlorabe prava od strane predstečajnog dužnika u tom smislu prepoznao zakonodavac, proizlazi iz izmijenjenog Stečajnog zakona iz 2017. godine. Slične odredbe je imao i Zakon o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi pa je jasno da intencija zakonodavca nije onemogućiti različite vjerovnike opozvati izjavu u slučaju znatne izmjene plana restrukturiranja na štetu razlučnog vjerovnika, u kojem smislu treba tumačiti i primijeniti odredbe Stečajnog zakona. U tom smislu nije odlučno obrazloženje prvostupanjskog suda da je sud vezan popisom utvrđenih tražbina pa tako i utvrđene tražbine žalitelja kao vjerovnika, jer pravo vjerovnika na odvojeno namirenje nije predmet izreke rješenja o utvrđenim tražbinama i rješenje o utvrđenim tražbinama ne zadire u pravo vjerovnika na odvojeno namirenje. Ukazuje i na to da iz odredaba Stečajnog zakona ne proizlazi mogućnost dužnika proizvoljno izmijeniti plan restrukturiranja već, kako propisuje odredba čl. 52. st. 1. SZ-a, dužnost je predstečajnog dužnika, u slučaju da plan restrukturiranja ne obuhvaća sve utvrđene i osporene tražbine, u prekluzivnom roku izmijeniti taj plan u smislu onih tražbina koje nisu obuhvaćene planom, a ne izmijeniti sadržaj plana u dijelu u kojem su vjerovnici čije su tražbine utvrđene već dali svoje izjave. Pobijano rješenje stoga nema odgovarajuće obrazloženje i krši materijalne odredbe Stečajnog zakona i načelo zaštite vjerovnika, a dužniku dopušta zlorabu procesnih prava što je vidljivo i iz samog tijeka ročišta o glasovanju o planu financijskog i operativnog restrukturiranja, kada se dužnik usprotivio prijedlogu povjerenice za odgodu ročišta radi izmjene plana restrukturiranja, odnosno vraćanja sadržaja plana financijskog i operativnog restrukturiranja u odnosu na razlučnog vjerovnika, prema prijedlogu od 24. prosinca 2016. Konačno, smatra da je sud povrijedio odredbe Stečajnog zakona jer je propustio obustaviti predstečajni postupak s obzirom na odredbu čl. 63. st. 1. i 2. SZ-a odnosno s obzirom na činjenicu da predstečajni postupak nije dovršen u propisanim rokovima.

Dužnik je odgovorio na žalbu vjerovnika Republike Hrvatske, navodeći da vjerovnik Marija Šimunović ima samostalno pravo glasa na osnovi tražbine koja je uvjetna na osnovi jamstva za tražbinu društva Ecos invest d.o.o., a ne na osnovi jamstva za tražbinu vjerovnika Erste & Steiermärkische bank d.d., slijedom čega navedeni vjerovnik nema jedinstveno pravo glasa zajedno s vjerovnicima Erste & Steiermärkische bank d.d., Gordanom Šimunović i Euros d.o.o. Glede navoda vjerovnika da su postojali razlozi za obustavu postupka zbog neplaćenih poreza i doprinosa na plaću prije otvaranja predstečajnog postupka dužnik ističe da se radi o tražbinama nastalim prije otvaranja predstečajnog postupka slijedom čega iste ne utječu na predmetni postupak, no ne postoje niti razlozi za obustavu iz čl. 64. st. 1. t. 6. SZ-a, kako je potvrdila i povjerenica na ročištu za glasovanje, potvrdivši kako je dužnik prije održavanja navedenog ročišta povjerenici dostavio dokaze o isplati svih prioriternih tražbina nastalih za vrijeme trajanja predstečajnog postupka. Stoga predlaže žalbu vjerovnika Republike Hrvatske odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostupajsko rješenje.

Dužnik je odgovorio i na žalbu razlučnog vjerovnika Erste & Steiermärkische bank d.d., pozivajući se na odredbe mjerodavnog Stečajnog zakona kojima nije propisana mogućnost povlačenja izjave o odricanju od odvojenog namirenja. Ističe da se vjerovnik jednostrano odrekao prava na odvojeno namirenje, a činjenicu da je svoju izjavu vezao uz plan restrukturiranja od 24. prosinca 2016. ne utječe na valjanost te izjave, da odredbama Stečajnog zakona nije zabranjena izmjena plana restrukturiranja i načina namirenja tražbina vjerovnika pa je dužnik postupio sukladno odredbi čl. 52. SZ-a kada je nakon pravomoćnosti rješenja o utvrđenim i osporenim tražbinama dostavio i izmijenjeni plan restrukturiranja. Vjerovnik se odrekao prava na odvojeno namirenje i tražbina mu je utvrđena pravomoćnim rješenjem o utvrđenim i osporenim tražbinama, a kako se prema predloženom planu restrukturiranja vjerovnici nisu razvrstavali u skupine već su učinci predstečajnog sporazuma jednaki prema svim vjerovnicima, isti se odnose i na navedenog vjerovnika. Nisu dokazane pretpostavke iz čl. 61. st. 1. t. 1. SZ-a pod kojima je sud ovlašten uskratiti potvrdu predstečajnog sporazuma, a nije osnovan niti žalbeni navod da je sud bio dužan obustaviti postupak jer predstečajni sporazum nije potvrđen u propisanom roku, jer takvo tumačenje odredbe čl. 63. SZ-a je suprotno smislu samog predstečajnog postupka i namjeri zakonodavca o čemu već postoji sudska praksa. Predlaže odbiti žalbu vjerovnika kao neosnovanu i potvrditi prvostupajsko rješenje.

Dužnikova žalba protiv rješenja od 24. rujna 2018. nije osnovana, dok je osnovana, kao i žalba žalba razlučnog vjerovnika, protiv rješenja o potvrdi predstečajnog sporazuma od 26. siječnja 2018.

Pobijana rješenja su ispitana na temelju odredbe čl. 365. st. 1. i 2. u vezi s odredbom čl. 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11-pročišćeni tekst, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP) u vezi s odredbom čl. 10. SZ-a. Rješenje od 24. rujna 2018. je pravilno i zakonito, dok je pri donošenju rješenja od 26. siječnja 2018. došlo do pogrešne primjene odredaba Stečajnog zakona i bitne povrede odredaba postupka, uslijed čega rješenje za sada nije moguće ispitati.

U odnosu na žalbu protiv rješenja od 24. rujna 2018.:

Pravilno je prvostupanjski sud odbio prijedlog dužnika za donošenje dopunskog rješenja u odnosu na razlučnog vjerovnika Erste & Steiermärkische bank d.d. kojim bi sud naložio zemljišno knjižnom sudu brisanje hipoteka upisanih u korist tog razlučnog vjerovnika.

Pravilno prvostupanjski sud obrazlaže da u Stečajnom zakonu nije predviđena takva ovlast suda koji sukladno odredbi čl. 61. SZ-a, ako vjerovnici prihvate plan restrukturiranja, rješenjem utvrđuje prihvaćanje plana restrukturiranja i potvrđuje predstečajni sporazum.

Ako se u predstečajnom sporazumu, koji načelno ne smije zadirati u prava razlučnog vjerovnika na namirenje iz predmeta na kojima postoji pravo odvojenog namirenja, kako je to propisano odredbom čl. 38. st. 4. SZ-a, ipak predviđa drugačije, onda je u predstečajnom sporazumu, kojeg sud sukladno odredbi čl. 61. st. 1. SZ-a samo potvrđuje, potrebno navesti za različne vjerovnike posebno u kojem se dijelu njihova prava smanjuju, na koje vrijeme se odgađa namirenje i koje druge odredbe predstečajnog sporazuma prema njima djeluju. Potvrda predstečajnog sporazuma zapravo je potvrda sadržaja nagodbe među vjerovnicima u prihvaćanju plana restrukturiranja, pa se sve odlučne izjave i učinci moraju navesti u tom planu kojeg sud samo potvrđuje ako se za to steknu zakonom propisani uvjeti.

Posebno valja navesti da je iz tijeka predstečajnog postupka u konkretnom slučaju vidljivo postojanje prijedloga o sadržaju izjave navedenog razlučnog vjerovnika i njenim učincima i da se radi o izvanparničnom postupku te sud ne može u toj vrsti postupka, koji nije kontradiktoran, u konkretnom slučaju dopunskom odlukom odlučiti o spornim pravima i to izvan propisanih ovlasti o tome koje odluke sud donosi u postupku potvrde predstečajnog sporazuma, kako to pravilno obrazlaže prvostupanjski sud.

Uz navedeno, valja reći i da je dužnikov prijedlog za donošenje dopunskog rješenja potpuno neprikladan, sve kada bi sud i imao ovlasti na taj način intervenirati u prihvaćeni plan restrukturiranja, odnosno prilikom potvrde predstečajnog sporazuma, a što nema, već i s obzirom na činjenicu da se za prestanak nekog prava upisanog u zemljišnim knjigama mora dati izjava u propisanom obliku privatne isprave, odnosno sukladno odredbi čl. 55. st. 1.b Zakona o zemljišnim knjigama („Narodne novine“ broj: 91/96, 68/98, 139/99, 114/01, 100/04, 107/07, 152/08, 126/10, 55/13, 60/13 i 108/17), odluke suda ili drugog nadležnog tijela, ili pred njima sklopljene nagodbe, koje se prema propisima imaju smatrati ovršnim ispravama prikladnim za upis prava u zemljišnu knjigu i moraju sadržavati točnu oznaku zemljišta ili prava na koje se upis odnosi. Sve to prijedlog ne sadrži, a nije niti odlučno s obzirom na naprijed navedeno da je pravilan stav prvostupanjskog suda kako u potvrdi predstečajnog sporazuma prvostupanjski sud u predstečajnom postupku nema takvu ovlast. Zaključno, a s obzirom na činjenicu da odredbe Stečajnog zakona koje se odnose na predstečajni postupak u cilju donošenja predstečajnog sporazuma u bitnom ukazuju na odredbe Stečajnog zakona o prihvaćanju stečajnog plana, valja reći da je i pri izradi stečajnog plana odredbom čl. 314. SZ-a propisano da, ako se prema stečajnom plana trebaju zasnivati, mijenjati, prenositi ili ukidati prava na stvarima i pravima dužnika, potrebu izjave volja sudionika se mogu unijeti u provedbenu osnovu, a izjave koje treba upisati u javne knjige, upisnike i očevidnike moraju se dati u skladu s posebnim propisima.

Zbog navedenog je dužnikovu žalbu valjalo odbiti kao neosnovanu, a rješenje prvostupanjskog suda od 24. rujna 2018. potvrditi u svemu kao pravilno i zakonito primjenom odredbe čl. 380. t. 2. ZPP-a u vezi s odredbom čl. 10. SZ-a.

U odnosu na žalbe protiv rješenja od 26. siječnja 2018.:

Uvodno valja reći da dužnikova žalba protiv dijela rješenja o potvrdi predstečajnog sporazuma zapravo iznosi iste žalbene navode i razloge koje je dužnik iznio u prijedlogu za donošenje dopunskog rješenja. Dakle, žalbeni se razlozi tiču dijela izreke rješenja o potvrdi predstečajnog sporazuma u odnosu na vjerovnika Erste & Steiermärkische bank d.d. kojim je u točki II. izreke navedeno da predstečajni sporazum ima snagu ovršne isprave za sve vjerovnike čije su tražbine utvrđene i razlučne vjerovnike, ako su se odrekli svog prava na odvojeno namirenje te se na temelju njega može radi ostvarenja činidbe nakon dospjelosti obveze neposredno provesti prisilna obveza.

Pravilno žalitelj smatra da se radi o nejasnoj izreci rješenja, međutim ne iz razloga koje žalitelj navodi, jer kako je već navedeno u odnosu na žalbu protiv rješenja o odbijanju dužnikovog prijedloga za donošenje dopunskog rješenja, sud nije ovlašten u postupku potvrđivanja predstečajnog sporazuma izlaziti izvan okvira ovlaštenja propisanih Stečajnim zakonom, naročito odredbama čl. 61. SZ-a. Naprotiv, eventualno uređenje položaja razlučnog vjerovnika, sukladno odredbi čl. 38. SZ-a ima biti sadržajem predstečajnog sporazuma kojeg onda sud samo potvrđuje ili uskraćuje potvrdu. No, ovakva izreka neodređenog sadržaja, uz činjenicu da niti sam predstečajni sporazum ne sadrži određeno način na koji je izmijenjen položaj spornog razlučnog vjerovnika kako to zahtijeva odredba čl. 38. st. 4. SZ-a, doista predstavlja nejasnu izreku čime je ostvarena bitna povreda postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a. Ostali žalbeni razlozi dužnika kao žalitelja međutim, nisu osnovani kako je već ranije rečeno u odnosu na žalbu protiv rješenja od 24. rujna 2018.

Žalba vjerovnika Republike Hrvatske, koja u bitnom iznosi dvije grupe žalbenih razloga, nije osnovana glede pogrešne primjene odredbe čl. 59. st. 3. SZ-a, jer žalitelj pogrešno smatra da vjerovnik Marija Šimunović treba ostvarivati s vjerovnicima Euros d.o.o., Gordanom Šimunović i Erste & Steiermärkische bank d.d. jedinstveni glas za jedinstvenu tražbinu, s obzirom na to da iz isprava o prijavi tražbine vjerovnice Marije Šimunović proizlazi da je ta vjerovnica tražbinu prijavila s osnove jamstva društvu Ecos invest d.o.o., a za tražbinu društva Ecos invest d.o.o. prema dužniku, jer je u tu svrhu vjerovnica Marija Šimunović vjerovniku Ecos invest d.o.o. izdala mjenicu na iznos od 1.850.000,00 EUR, na što s pravom ukazuje dužnik u odgovoru na žalbu tog vjerovnika.

Niti drugi žalbeni razlog, o propustu prvostupanjskog suda donijeti rješenje o obustavi predstečajnog postupka nije osnovan, jer su se na ročištu za glasovanje o predstečajnom sporazumu i dužnik i povjerenica izjasnili o tome da se iznos od 235.084,63 kn odnosi na prioritetne tražbine nastale do dana otvaranja predstečajnog postupka, što je povjerenica i provjerila i o čemu su dostavljene isprave, a na te tražbine sukladno odredbi čl. 66. SZ-a predstečajni postupak ne utječe. Također nisu osnovani niti žalbeni navodi o tome da je postojao žalbeni razlog za obustavu predstečajnog postupka zbog neplaćanja poreza i doprinosa prema plaći u vrijeme provođenja predstečajnog postupka, jer je i te primjedbe povjerenica otklonila provjerom dužnikovih isprava iz kojih je utvrdila da su svi porezi i doprinosi u tijeku predstečajnog postupka plaćeni, o čemu je povjerenica u spis predala potrebna izvješća.

Žalbeni navod vjerovnika Republike Hrvatske o pravu glasa jamaca i solidarnih dužnika, upućivanjem na odredbu čl. 143. st. 2. SZ-a koji se odnosi na stečajni postupak, nije osnovan. Odredba koju Stečajni zakon sadrži za tražbine jamaca i solidarnih dužnika koji još nisu platili dug i još nemaju tražbinu, slijedom čega mogu zahtijevati osiguranje za iznos koji će platiti, ne odnose se na predstečajni, već na stečajni postupak. Sud prema utvrđenim tražbinama u predstečajnom postupku sastavlja popis vjerovnika i prava glasa koja im pripadaju i pored činjenice da su to uvjetne tražbine jamaca i eventualnih solidarnih dužnika, koje i nisu tražbine sukladno odredbi čl. 35. SZ-a. Iako se ne radi o dužnikovim vjerovnicima, jer u vrijeme otvaranja predstečajnog postupka nemaju još imovinsko pravnu tražbinu prema vjerovniku, sud u izvanparničnom postupku nema mogućnost postupati suprotno odredbi čl. 47. SZ-a kojom je propisano da se tražbine prijavljene u propisanom roku smatraju utvrđenim ako ih nije osporio dužnik, povjerenik, odnosno vjerovnik. Stoga se u konkretnom slučaju, s obzirom na činjenicu da tražbine jamaca nitko, pa niti povjerenica, nije osporio i da su utvrđene rješenjem o utvrđenim tražbinama, pravo glasa pri donošenju predstečajnog sporazuma odnosi se i na vjerovnike tih utvrđenih tražbina. Sud samo ima mogućnost, ako vjerovnici utvrđenih tražbina prihvate plan restrukturiranja sukladno odredbi čl. 61. SZ-a razmotriti postoje li razlozi za uskratu potvrde predstečajnog sporazuma i obustavu postupka.

Osnovana je žalba razlučnog vjerovnika Erste & Steiermärkische bank d.d. iz Rijeke zbog povreda odredaba Stečajnog zakona koje se odnose na prava razlučnih vjerovnika i uređenje tih prava u slučaju da se predstečajni sporazum odnosi na razlučne vjerovnike.

Prvostupanjski sud u bitnome u odnosu na tog vjerovnika navodi da je podnio prijavu tražbine u kojoj je naveo da se odriče prava na odvojeno namirenje te da pristaje da se odgodi namirenje iz predmeta na koje se odnosi njegovo razlučno pravo sukladno objavljenom planu financijskog i operativnog restrukturiranja od 24. prosinca 2016. Sud nije uzeo u obzir naknadno raspolaganje tog vjerovnika, nakon što je predstečajni dužnik bitno izmijenio plan restrukturiranja, navodeći da se izjava o odricanju od prava na odvojeno namirenje prema odredbama Stečajnog zakona po kojem se postupak vodi ne može povući i da je izjava dana slobodnom voljom te je na temelju te izjave dužnik izradio plan financijskog restrukturiranja. Kako je razlučni vjerovnik dao izjavu o odricanju od razlučnog prava i pristanku na odgodu namirenju, kako to propisuje odredba čl. 38. st. 3. SZ-a, dužnik je utvrđenu tražbinu tog vjerovnika uvrstio s ostalim tražbinama vjerovnika u plan restrukturiranja, o čemu su glasovali vjerovnici potrebnom većinom, slijedom čega je sud utvrdio da je plan prihvaćen te je potvrdio predstečajni sporazum.

Iz spisa proizlazi da je žalitelj kao razlučni vjerovnik u prijavi svoje tražbine na predviđenom obrascu broj 3. zaokružio da se odriče prava na odvojeno namirenje i da pristaje na odgodu namirenja iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo s napomenom da taj pristanak na odgodu namirenja iz razlučnog prava daje sukladno objavljenom planu financijskog i operativnog restrukturiranja od 24. prosinca 2016.

Nije sporno da je dužnik, podnoseći prijedlog za otvaranje predstečajnog postupka sukladno odredbi čl. 27. SZ-a sastavio plan restrukturiranja, koji je između ostalog sadržavao i ponudu vjerovnicima razvrstanim u skupine odgovarajućom primjenom pravila o razvrstavanju sudionika u stečajnom planu o načinu, rokovima i uvjetima namirenja tražbina, odnosno posebno je u predloženom planu restrukturiranja ponudio vjerovnicima otpis tražbina 50%, a 50% isplata pod određenim uvjetima, dok je razlučnim vjerovnicima ponudio za slučaj

da se odreknu razlučnog prava otpis zateznih kamata te reprogram 100% glavnice nakon isteka 12 mjeseci počeka na 120 jednakim mjesečnim anuiteta uz kamatnu stopu od 6% godišnje počevši od pravomoćno sklopljene predstečajne nagodbe (ponuda na list 38. do 40. spisa, kao sastavni dio predloženog plana restrukturiranja).

Nakon takve ponude koja je javno objavljena, vjerovnici podnose prijave, a razlučni vjerovnici daju izjave sukladno odredbi čl. 38. SZ-a, odlučujući se upravo na temelju ponude hoće li dopustiti da se predstečajni sporazum na njih odnosi ili ne, s obzirom na načelno pravilo iz čl. 38. st. 4. SZ-a da predstečajni sporazum ne smije zadirati u prava razlučnih vjerovnika na namirenje iz predmeta na kojima postoje prava odvojenog namirenja osim ako sporazumom nije izrijekom drugačije određeno.

Dakle, pogrešno prvostupanjski sud obrazlaže da je upravo na temelju takve slobodne izjave razlučnog vjerovnika predstečajni dužnik izradio plan restrukturiranja, nakon ročišta na kojem su utvrđene tražbine, već je propisana obrnuta procedura da razlučni vjerovnik u prijavi daje određene izjave o odricanju od prava na odvojeno namirenje, odnosno o pristanku na odgodu namirenja iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo, nakon što je u prijedlogu predstečajni dužnik dao ponudu na koji način bi se za slučaj odricanja od razlučnog prava na razlučnog vjerovnika odnosio predstečajni sporazum. Izjava o odricanju od nekog prava dana je slobodnom voljom ako je nesporno između onih subjekata na koje se određeno pravo odnosi, na što se pojedina izjava o raspolaganja pravima odnosi.

U konkretnom slučaju razlučni vjerovnik je dao određenu izjavu kojom je raspolagao svojim razlučnim pravima na temelju izjave predstečajnog dužnika u ponudi koja je sastavni dio plana restrukturiranja o tome na koji će se način za slučaj odricanja od prava na odvojeno namirenje predstečajni sporazum odnositi na pravo razlučnog vjerovnika. Stoga je s pravom razlučni vjerovnik prigovorio da se njegova izjava iz prijave tražbine, nakon što je predstečajni dužnik bitno izmijenio sadržaj plana restrukturiranja glede tog razlučnog vjerovnika u odnosu na ranije danu ponudu, protivno odredbi čl. 52. st. 1. SZ-a, kojom je propisano da se plan restrukturiranja ima u određenom roku izmijeniti ako ne obuhvaća sve utvrđene i osporene tražbine, ne može primijeniti na tako izmijenjeni plan koji bitno lošije uređuje položaj razlučnog vjerovnika od vjerovniku dane ponude.

Sud pogrešno zaključuje da je raspolaganje tog razlučnog vjerovnika učinjeno slobodnom voljom, jer kod davanja izjave o raspolaganju nekim pravom mora postojati jasna predodžba o tome čime se raspolaže. Konkretno, žalitelj kao razlučni vjerovnik s pravom ukazuje na sadržaj ponude razlučnim vjerovnicima kao sastavnog dijela predloženog plana restrukturiranja, kao na iskaz dužnikove volje o uređenju pravnog položaja razlučnih vjerovnika ako se odreknu prava na odvojeno namirenje. Izjave razlučnih vjerovnika koje mogu dati sukladno odredbi čl. 38. st. 1. i 3. SZ-a daju se u prijavi tražbine, dakle nakon što je dužnik već izložio svoju ponudu, pa se odricanje od nekog prava sukladno toj zakonskoj odredbi ne daje apstraktno, već upravo s obzirom na ponudu. Položaj razlučnih vjerovnika je takav da u njihova prava predstečajni sporazum ne zadiru, a ako se oni na temelju vlastite izjave odreknu nekog svog postojećeg prava i pristanu na iznimku da i na njih djeluje predstečajni sporazum, onda da bi izjava volje mogla proizvoditi učinke, mora biti dana tako da se može zaključiti o suglasnosti volja za postignuti predstečajni sporazum, kao uvjet za njegov nastanak. Koristeći se mogućnošću koju daje odredba čl. 52. SZ-a predstečajni dužnik je izmjenom plana restrukturiranja zapravo za razlučnog vjerovnika želio postići one učinke

predstečajnog sporazuma na koje razlučni vjerovnik nije pristao niti je za njih dao odgovarajuću izjavu.

Pri tome treba ukazati na odredbu čl. 38. st. 4. SZ-a kojom je propisano, za slučaj da predstečajni sporazum zadire u prava razlučnih vjerovnika, da upravo u predstečajnom sporazumu mora za razlučne vjerovnike biti navedeno u kojem se dijelu njihova prava smanjuju, na koje se vrijeme odgađa namirenje i koje druge odredbe predstečajnog sporazuma prema njima djeluju. Stoga je s pravom predstečajni dužnik u prvoj ponudi vjerovnicima dao ponudu razlučnom vjerovniku u posebnom odjeljku, pod uvjetom da se razlučni vjerovnik odrekne prava na odvojeno namirenje, a na to posebno određivanje pravnog položaja razlučnog vjerovnika koji sudjeluje u predstečajnom sporazumu ukazuju i odredbe o donošenju stečajnog plana koje se na odgovarajući način primjenjuju u ovom postupku. Tako čl. 308. st. 1. SZ-a propisuje da se sudionici u stečajnom planu razvrstavaju pri utvrđivanju njihovih prava u skupine pa između ostalih treba kao skupinu razlikovati vjerovnike s pravom odvojenog namirenja ako stečajni plan zadire u njihova prava.

Neosnovano prvostupanjski sud smatra da se na temelju sadržaja prijave tražbine razlučnog vjerovnika ima zaključiti kako se on odrekao prava na odvojeno namirenje te da se više ne može opozvati takva izjava već da se za plan koji je izmijenjen ne samo glede vjerovnika koji sudjeluju u planu nego i glede sadržaja ponude vjerovnicima, ako je donijet odgovarajućom većinom, ima utvrditi njegovo izglasavanje i prihvatiti kako je to propisano odredbom čl. 61. SZ-a.

Takvo tumačenje omogućuje zlouporabu prava na štetu razlučnih vjerovnika s obzirom na odredbu čl. 27. t. 8. SZ-a kojom je propisano da dužnik u prijedlogu plana restrukturiranja mora dati ponudu vjerovnicima razvrstanim u skupine odgovarajućom primjenom pravila o razvrstavanju sudionika u stečajnom planu o načinima, rokovima i uvjetima namirenja tražbina, a to znači da je dužnik, kao što je i učinio u predloženom predstečajnom planu, dao posebnu ponudu razlučnim vjerovnicima. Pristanak razlučnog vjerovnika na odgodu namirenja odnosno odricanje od određenih prava koje je dao slobodnom voljom, može se odnositi samo na ponudu koju je toj skupini vjerovnika dao predstečajni dužnik, a u slučaju da razlučni vjerovnik pristaje na to da se predstečajni sporazum odnosi i na njega, u prijavi daje izjavu odriče li se od prava na odvojeno namirenje ili pristaje li ili ne na odgodu namirenja iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo.

U tom slučaju se u samom predstečajnom sporazumu mora navesti sukladno odredbi čl. 38. st. 4. SZ-a na koji način djeluje predstečajni sporazum prema onom razlučnom vjerovniku na kojeg predstečajni sporazum djeluje kao iznimka od temeljnog načela da predstečajni sporazum ne smije zadirati u prava razlučnih vjerovnika na namirenje iz predmeta na kojima postoje prava odvojenog namirenja.

Drugačiji postupak predstečajnog dužnika predstavlja zlouporabu prava na koju je s pravom ukazala povjerenica na ročištu za glasovanje, pa iako po prijedlogu povjerenice sukladno odredbi čl. 60. SZ-a sud ne može odgoditi ročište za glasovanje, sud je primjenjujući načelo otvorenog pravosuđenja bio dužan ukazati dužniku, pa i nazočnim vjerovnicima, na koji način je uređen položaj razlučnog vjerovnika i mogućnost odricanja od prava koja razlučni vjerovnici imaju te na potrebu uređenja položaja razlučnog vjerovnika, ako se na njih

predstečajni sporazum njihovom voljom odnosi, što sve treba navesti u predstečajnom sporazumu kako je propisano odredbom čl. 38. st. 4. SZ-a.

Stoga je počinjena i bitna povreda odredaba postupka kada je prvostupanjski sud u rješenju o potvrdi predstečajnog sporazuma samo općenito neodređeno naveo da potvrđeni predstečajni sporazum ima učinak i snagu ovršne isprave za vjerovnike čije su tražbine utvrđene i za razlučne vjerovnike koji su se odrekli prava na odvojeno namirenje, jer takva formulacija izreke ne odgovara zahtjevima odredbe čl. 38. st. 4. SZ-a koja zahtijeva da u samom predstečajnom sporazumu, kao što se to zahtijeva i u davanju ponude kao sastavnog dijela plana restrukturiranja, posebno za razlučne vjerovnike bude navedeno na koji se način predstečajni sporazum na njih odnosi.

Napokon, sud je imao mogućnost, za slučaj da dužnik ne uskladi plan restrukturiranja s ponudom razlučnom vjerovniku provjeriti i jesu li ispunjeni uvjeti za potvrdu predstečajnog sporazuma sukladno odredbi čl. 61. st. 1. alineja 1. SZ-a, odnosno provjeriti umanjuju li se planom restrukturiranja prava razlučnog vjerovnika ispod razine koju bi razumno očekivao ostvariti u slučaju neprovedbe restrukturiranja poslovanja dužnika.

Zbog navedenog je na temelju odredbe čl. 380. t. 3. ZPP-a u vezi s odredbom čl. 10. SZ-a rješenje o potvrdi predstečajnog sporazuma valjalo ukinuti i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno postupanje.

U ponovljenom postupku prvostupanjski sud će, polazeći od odredaba Stečajnog zakona kojima se uređuje postupak donošenja predstečajnog sporazuma u kojem na temelju odgovarajućih izjava sudjeluju i razlučni vjerovnici, pozvati dužnika da u planu restrukturiranja koji zapravo predstavlja sadržaj predstečajnog sporazuma u slučaju izglasavanja odgovarajućom većinom, određeno sukladno odredbi čl. 38. st. 4. SZ-a, a prema ponudi na temelju koje je razlučni vjerovnik dao određene izjave o odricanju odnosno odgodi ostvarenja svog prava na odvojeno namirenje, određeno navede posebno za razlučnog vjerovnika u kojem se dijelu njegova prava smanjuju, na koje se vrijeme odgađa namirenje i koje druge odredbe predstečajnog sporazuma prema njemu djeluju.

U tom smislu je potrebno ukazati da zakon predviđa u odredbi čl. 38. st. 1. i 3. SZ-a dvije mogućnosti - odricanje ili neodricanje od prava na odvojeno namirenje ili davanje odnosno uskratu pristanka odgode namirenja iz predmeta na koji se odnosi njihovo razlučno pravo, a kako je žalitelj u prijavi na predviđenom obrascu zaokružio obje mogućnosti, i odricanje i odgodu, koja po izričaju st. 3. čl. 38. pretpostavlja i dalje postojanje razlučnog prava, potrebno je razjasniti sadržaj žaliteljeve izjave, pogotovo stoga što je uz zaokruživanje ponuđenih opcija razlučni vjerovnik dodao izjavu da pristaje na odgodu namirenja iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo radi provedbe Plana financijskog i operativnog restrukturiranja od 24. prosinca 2016.

Sud će ponovno na ročištu za glasovanje o planu restrukturiranja raspraviti predloženi plan restrukturiranja, a u slučaju izglasavanja potrebnim većinama odlučiti postoje li pretpostavke za potvrdu predstečajnog sporazuma sukladno odredbi čl. 61. SZ-a, uzimajući u obzir da odredbe kojima je dužniku u postupku donošenja predstečajnog sporazuma omogućena izmjena plana restrukturiranja ne daju mogućnost zlouporabe tih ovlaštenja na štetu razlučnih vjerovnika na način da se plan restrukturiranja odnosi na njih u drugačijem

sadržaju od onog na što su pristali davanjem izjave o odricanju od svojih postojećih prava na odvojeno namirenje, odnosno od postojećeg prava da predstečajni sporazum na njihovo pravo ne djeluje. Sud je, na temelju odredbe čl. 10. SZ-a, a odgovarajućom primjenom pravila parničnog postupka, dužan spriječiti svaku zlouporabu prava, pa tako i onemogućiti da se dužnik koristi formalno dopuštenim procesnim aktivnostima, kao što je mogućnost podnošenja izmijenjenog plana restrukturiranja nakon donošenja rješenja o utvrđenim i osporenim tražbinama, na štetu žalitelja, imajući u vidu i činjenicu da je sud prema priznatim tražbinama formalno utvrdio pravo glasa i vjerovnicima koji nisu imali tražbine u vrijeme otvaranja predstečajnog postupka, a svojim glasovima su omogućili donošenje ovog predstečajnog sporazuma. U tom smislu će sud upozoriti dužnika u ponovljenom postupku na savjesno korištenje procesnim ovlaštenjima glede sadržaja izmijenjenog plana restrukturiranja, a s obzirom na ponudu koju je dužnik dao različnim vjerovnicima za slučaj da se odreknu razlučnog prava. Potom će donijeti novu, na zakonu osnovanu odluku.

Zahtjev razlučnog vjerovnika za naknadu troškova sastavljanja žalbe je neosnovan, s obzirom na odredbu čl. 20. SZ-a kojom je propisano da u predstečajnom i stečajnom postupku svaki vjerovnik snosi svoje troškove postupka.

Zagreb, 5. prosinca 2018.

Predsjednica vijeća
dr. sc. Jelena Čuveljak, v.r.



točnost otpravka – ovlašteni službenik
Brankica Curman

U. Z. B. V. 1967/10